

מסורת הש"ס

[לעיל לר, ב] (ז) [בז]
 [א] (ג) לעיל ג, (ד) בזק
 יבמות קס"ה:
 [קדושין מה: וס"א]
 דלמא רשע מה ש"ס
 [וע' חוס' שזה עט:
 ה והא, ח] (ח) [ובתוס'
 זרק הגחל שס כתבו עוד
 ג אפי' לנאח י"ס אין
 יב לר' טרפון אלא בגזול
 ל פקדון ומקח דלא
 וה אפסוקי לא כו"ע [ס'
 ועיין רש"א,

הגהות הב"ח

(תוס' ד"ה דקתני וכו')
מתניתין דהכא הס"ד :

גליון הש"ס

ה'תשנ"א אלא הכל יהא
עין גיטין דף
ע"כ תוס' ד"ה
גמרא פקדון
עין גיטין
ע"כ תוס' ד"ה
תוס' ד"ה דקתני
דהו"מ למפך.
ע"כ ע"כ
שם ד"ה והא:

רבינו חננאל

[illegible]

הוא רלוה מנה שהיה
עצמו שנים אסא
אומאני שמה שהפקידו
אחד כרי. ופרקי
ירשה איהו לו בעת
הפקידו אצלו לומר לו
שעם בן ירון שלא
לדקדק איהו אמה אסא
היה לפרים משלם לו
לדקדק צורותיהן ביהד
אחד קטן ששן בו
א' קיכל למימר
הפקידון אצלו כי
זוהי דאון מקפיד בעל
זרור הגולר לומר עי
בזרור הגולר של היו
קטן לחבירו אמאני כי
דייק אהדי מימין
יכין לא דקדקתי. חוב

אף צראשונע. צשלים ולא ראה ליצבע פילד זה נותן למחך פיס
כפילו של זה אלא יחזיר הכפל לבעלים: **שכר שלים**. קודם
שנמלא הגנב וקנה כפל כדאמר מעיקרא אדעמא דהכי אחאי
לדיה: **מתנ'** שזודה מפי עלמו. הואיל והודה מפי עלמו. ובגמ'

מפסיד טעמא מה הוה: זה חומר
מאמרים שלי. לאחר זמן כשבאו ליטול
פקדון: מה הפסיד הרמאי. א"כ
לא יורה עלולם על האמת: מתוך
גבולו יסברנו גב' מספיקא מפקינן
ממונא. דקתני נותן לזה מנה ולזה
מנה: ולא אמרינן. כשזה תובע וזה
אומר איני יודע אם כך אם להצדק
חוקי ממונא בחזקת תובע זה שלא
נפקידנו ממונו ויהא מונה עד שיבא
אליהו: רישא. דחד גבולא הפקיד
אכלו והוא ליה כשנים שהפקידו
אכלו בשני כריכות כלומר זה שלא
בפני זה דה"ל למידק מי הפקיד
אכלו מנה ומי מאמרים: סיפא.
שהפקידו לו שניהם זה בפני זה
ה"ל כמי שנאמנים על זה זה להפקיד
שני פקדונותם צרורו אחד דלית
לנו למידק מה יש לזה בתוכו ומה
יש לחבירו ואע"ג דלא כך אכלו הוה
מייחו כיוון שהפקידו זה בפני זה
גילו דעתן שלא חשדו זה את זה לומר
שמא חבירו יתבע המאמרים: ומסני'
הכא ממאי דר"ע היא. דתקשי כך
דלמא ר"ע היא דפליג נמי בההיא
ואומר לא זו הדרך מוליאנן מידי
עבירה עד שישלם גזילה לכל אחד
ואחד: דקטני עלה דההיא כו'. אלמא
מודה ר"ט בזה ומאי שנא: ומשנינן
הספ דקטנעני ליה. והוא אין חפץ
ליתן אלא מן הדין ומספיקא לית לן
לחויביה לכל חד וחד: הכא בזה
ללאס ידי שמים. מאליו בא לימלך
מה יעשה ולא יענש דהשתא ודאי
אמרינן ידי שמים לא ינאס עד
שתתן לשניהם שאלם תהא מונחת
עד שיבא אליהו נמצא הנגזל
מפסיד על ידך: דיקא נמי. דטעמא
דמתני' בזה לנאס ידי שמים מן
העונש ולא מן הדין מדתלי טעמא
בהודה מפי עצמו שלא היה אדם
תובעו כלום משמע שהוא בא
לימלך: וסוף מה טעם. לכל אחד
דקתני מניח גזילה צניעא ומסתלק:

למדיק ויסיפא נעשה כמי שהפקידו לו בכרך אחד דל דאפקידו תרוייהו בהדי הדדי בחד זימנא דאמר להו: אהדדי אנא קפינדא ורמי גול אגול קתני הכא אמר ל מנה ואיני יודע איזה מכס או אביו של אחד מכס ה איזהו נתן לזה מנה ולזה מנה ורמינהי ^גגול אח איזה מהן גול זה אומר אותי גול זה אומר אותי ומסתלק דברי ר"ט אלמא מספיקא לא מפקין מ ממונא בחזקת מריה וממאי דמתני' דהכא ר"ט היא ^דד ר"ט באומר לשנים גולתי לאחד מכס מנה ואיני לזה מנה ולזה מנה התם דקא תבעי ליה הכא יבבא נמי דקתני שהודה מפי עצמו שמע מינה אמר מר והלה מה טוען רב יהודה אמר רב הלה שותק רב

דמניא מודה ר"ט כו' ומאי פריך והא חוקמי' צרייתא דמודה ר"ט
מייירי לנאת ידי שמים להביא קרבן וקא אמר אס רוצה להביא ק
ינא לכך פריך דכלא שבעה ולא קרבן צריך

המפקיד פרק שלישי בבא מציעא

גזר מחמשה. לא שייך הן פטוגמא לפטוגמא דרבי יוחנן ורז
הונא דפ' השואל (למן דף ק"א:) צברי ושמא דאפי' לר"ט דלמר
מניה גזילה ציינהם היינו משום דיודע בודאי שלא גזל לכולם רק
לאחד אבל צרי ושמא יודה דצרי עדיף ואפי' לר"ע דלמר ישלם

ככל אחד ואחד היינו משום שידוע
בדלתי שהוא חייב לאחד מהם אבל
גבי צרי ושמה יודה דפטור שאינו
יודע שהוא חייב כלל:

דקתני עליה ומודה ר' יוסי
דה"ה למפקד מזבחייתא
אמאי מודה אלא ניהא ליה למפקד
ממנמינן דיצמות אמנמינן (ב) (א)
התם דקא תבעי ליה הכא בבא
צאת ידי שמים. ללאורה
נראה דהשתא לא כריך לטנויי קמאי
דלון חילוק בין כרך אחד לב' כריכות
ורישא דנותן מנה לזה ומנה לזה
צבא ללא ידי שמים וסיפא דקתבעי
ליה יתא מונה אף מדלה קאמר
אלא התם דקא תבעי ליה משמע
דלא הדר משנוייא קמא וכן לקמן
(ע"ב) דפריך נמי ומי אמר רבא
צב' כריכות ה"ל למידק משמע דלא
הדר ציה לכך נראה דכולה מתני'
איירי צבא לנאח דידי שמים ולכן
צריא דהוה ליה למידק שטון ונתן וכן
מנה ולזה מנה צבא לנאח דידי שמים
וסיפא דכרך אחד כיון דלא ה"ל
למידק אפילו צבא לנאח דידי שמים
אינו חייב ולרבי טרפון נקט צרישא

מאתוך הגדול גותן דמי
מונה עד שיבא אליהו
סיד הרמאי אלא הכל
אליהו: גמ' אלמא
גא ולא אמרינן אוקי
מינה שנים שהפקידו
זה מאתים זה אומר
שלי מאתים גותן לזה
י' יהא מונה עד שיבא
ל קא רמית גול דעבד
קדון דלא עבד איסורא
קדון אפקדון ורמי גול
קתני רישא או אביו
אצלי מנה ואיני יודע
נה ולזה מנה ורמינה
מר רבא ר' רישא נעשה
ני כריכות דהוה ליה
הוה ליה למידק כגון
ת גופייכו לא קפדיתו
נים גולתי לאחד מכם
קיד לי מנה ואיני יודע
מחמשה ואיני יודע
ל מנה גזילה ביניהם
ונא ואמרינן אוקים
תני עלה דההיא מודה
ע איזה מכם שנותן
צאת ידי שמים דקא
התם דקא תבעי ליה
מתנה אמר רב הלה
צווח

בצא ללאת ידי שמים ומתני' דהתם מיירי מדינא וי"ל דמתני' דהתם
 ן רריך להביא גזלו למדי דתנן הביא אשמו עד שלא הביא גזלו לא
 להביא גזלו למדי אם רוצה ללאת ידי שמים:

לז.

לה א מיי פ"ד מהל'
גולה ואברהם הל' י
סמג עשין עג טוש"ע ח"מ
סי' שסה סעי' ב:
= מיי פ"א מהל' טעון
וטעון הל' ו':
לו ג מיי פ"ה מהל'
שאלה ופקדון הל' ד
ועי' במ"מ סמג עשין פח
טוש"ע ח"מ סי' ש סעי'
:א:

קע"ב:
 ה' ר' מ"י ש' טו"ש"ע
 ש' טו"ש"ע:
 ה' ר' מ"י פ"ד מהל' גולה
 ואזנה הל' י' סמג
 עשן עג טו"ש"ע ח"מ ס'
 ש' טו"ש"ע:
 קע"ב:

מוסף רש"י

א"כ מה מפרשי
הקמא. ומה יורה
הישראל את שלו, אלא הכל
יורה מרוב. ופסק הרמאי
(ע"ד ג.) מניח גזילה
בניהם. ולא יזקק לאמטוי
לניהם. וכן מניח לפניו
בשאר הנעלים שם הוא (ב"ק
כב. א') צדיק ירי
שמים. ואש"ג לדין לא
מזמו ממניין ויהי אלא מניח
לפניהם, מיהו יד עונש אין
יזא עד שבעים אמהם,
דלא לאו צדקם לשמיהו
(ב"ק ד.).

רבינו חננאל (המ')

[illegible]

מודה